

ИГРА ЗА ДЕЦА

Градинка съ храсти и дървета, отпредъ празно мѣсто. Чува се задъ храститѣ детски глъчъ и смѣхъ.

Кольо (изтичва иззадъ храста). Тичайте, деца, тичайте! Ще ви кажа една нова игра.

Всички (изтичватъ като пилци). Каква, каква? Кажи, кажи!

Кольо. Седнете сега на моравата — и ще ви кажа. (Всички насѣдватъ).

Цанка. Е, казвай сега!

Кольо (сѣда). Ще играемъ на яребици.

Цанка. Яребици ли? Че каква е тя тази игра?

Кольо. Нова! Ще видите.

Цанка. Какъ нова? Кжде си я видѣлъ?

Кольо. Азъ не съмъ я видѣлъ, а съмъ я чулъ.

Цанка. Е, ами не си ли я игралъ?

Кольо. Не. Сега ще я играемъ. Ще видите колко е хубава!

Лалка. Отде си я научилъ?
Кольо. Отъ единъ ловецъ.
Всички (прихватъ въ смѣхъ).
Ха-ха-ха!

Кольо. Какво се смѣете, бе? Истина ви казвамъ! Единъ ловецъ разказваше лѣтосъ, като бѣхме на банитѣ — и азъ си намислихъ тогава, че отъ тоя разказъ може да стане хубава игра, нѣщо като играта на „лисици“, само че по-хубава!

Всички. Е, казвай де, казвай!

Кольо. Слушайте тогава! Всички ще бждемъ яребици. Азъ като най-голѣмъ — бащата-яребика. Цанка, като по-голѣма отъ другитѣ — майката-яребица. Пъкъ Митьо, Лалка и Ваньо ще бждатъ яребичетата. Искате ли?

Всички (въ единъ гласъ). Искаме, искаме!

Митьо (скача). Азъ ще бжда яребиче, яребиче!

Ваньо. И азъ, и азъ, и азъ!

Лалка. Пъкъ азъ малка яребичка.